

И оседлава коня си — отива право при Архиепископа въ Кишиневъ. Разказалъ му всичко, взелъ позволенията за вѣнчавката си, върналъ се въ Акерманъ, закачилъ разрешението на седлото на коня и цѣлъ день обикалялъ изъ града, да види мало и голѣмо, че на Бинбела думата на две не може да стане. Вѣнчавката се извършила много тържествено, но билъ вѣнчанъ въ българската църква и по изричното негово желание — отъ другъ свещеникъ въ Акерманъ.

Петъръ Бинбела билъ снаженъ човѣкъ, набитъ и едъръ. По фигура, той много наподобявалъ на писателя Конст. Петкановъ. Петъръ притежавалъ най-хубавитѣ коне въ Акерманъ.

Запазенъ е единъ документъ отъ Бинбеловци отъ 7 януарий 1862 година и той представлява копие отъ дневникъ на Акерманското градско сѣдилище, предъ което е била изслушана и удовлетворена молбата на Петъръ Николовъ (Никовъ) Бинбеловъ отъ 15. XII. 1861 год., да се признае, че баща му и майка му, по завещание отъ 22 юни 1848 година, сж му оставили, и той владѣе безпрепятствено известни имоти, между които: една къща, строена на мѣсто, дадено му отъ Акерманския общ. съветъ (навѣро следъ 1829 г.); едно лозе, получено отъ държавата, а друго — засадено на мѣсто, опредѣлено отъ общината презъ 1839 год. Полковникъ Ив. Кр. Стойчевъ съхра-